

"মৰমৰ সন্তানসকল – পিতা আহিছে তোমালোকক কাৰেণ্ট (শক্তি) দিবলৈ, তোমালোক দেহী-অভিমানী হ'লে, বুদ্ধিযোগ এজন পিতাৰ সৈতে থাকিলে তেতিয়া কাৰেণ্ট পাই থাকিব।"

প্ৰশ্ন: সকলোতকৈ ডাঙৰ আসুৰি স্বভাৱ কোনটো, যিটো তোমালোক সন্তানসকলৰ থাকিব নালাগে?

উত্তৰ: অশান্তি বিয়পোৱা, এইটো হ'ল সকলোতকৈ ডাঙৰ আসুৰি স্বভাৱ। অশান্তি বিয়পোৱাসকলৰ কাৰণে মনুষ্য বিৰক্ত হৈ যায়। তেওঁলোক য'লৈ যাব তাতে অশান্তি বিয়পাই দিব, সেইবাবে ভগৱানৰ পৰা সকলোৰে শান্তিৰ বৰদান বিচাৰে।

গীত: য়হ কহানী হে দীৱে ঔৰ তুফান কী... (এয়া দীপক আৰু ধুমুহাৰ কাহিনী...)

ওঁম শান্তি। অতি মৰমৰ সন্তানসকলে গীতৰ লাইন (শাৰী)টো শুনিল। এই গীতটিতো ভক্তি মাৰ্গৰ আকৌ সেইটো স্তানলৈ টান্সফাৰ (স্থানান্তৰ) কৰা হয় আন কোনেও টান্সফাৰ কৰিব নোৱাৰে। তোমালোকৰ ভিতৰতো পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰমানুসৰি জানিব পাৰা, দীপক কি, ধুমুহা কি! সন্তানসকলে জানে আত্মাৰ জ্যোতি নুমাই গৈছে। এতিয়া পিতা জ্যোতি জগাবলৈ আহিছে। কোনোবা মৰিলে তেতিয়াও দীপক জ্বলায়। সেয়া বহুত সাৱধানে ৰাখে। তেওঁলোকে ভাবে – যদি দীপক নুমাই যায় তেন্তে আত্মাই অন্ধকাৰেৰে যাব লাগিব সেইবাবে দীপক জ্বলায়। এতিয়া সত্যযুগততো এনেকুৱা কথা নাথাকে। তাততো পোহৰতে থাকিব। ভোক আদিৰ কথাই নাই, তাততো বহুত মাল (সা-সামগ্ৰী) পোৱা যায়। ইয়াত হ'ল ঘোৰ অন্ধকাৰ। ছিঃ ছিঃ সৃষ্টি নহয় জানো। সকলো আত্মাৰ জ্যোতি নুমাই গৈছে। সকলোতকৈ বেছি জ্যোতি তোমালোকৰ নুমাই গৈছে। বিশেষকৈ তোমালোকৰ বাবেহে পিতা আহে। তোমালোকৰ জ্যোতি নুমাই গৈছে, এতিয়া কাৰেণ্ট (শক্তি) ক'ৰপৰা পাবা? সন্তানসকলে জানে কাৰেণ্টতো পিতাৰ পৰাহে পাম। কাৰেণ্ট বেগেৰে আহিলে তেতিয়া বাতৰ পোহৰ উজ্জ্বল হৈ যায়। গতিকে তোমালোকে এতিয়া ডাঙৰ মেচিনৰপৰা কাৰেণ্ট লৈ আছা। চোৱা, বস্ত্ৰে (মুগ্ধাই)ৰ নিচিনা চহৰত কিমান অনেক মানুহ থাকে, কিমান বেছি কাৰেণ্টৰ প্ৰয়োজন। নিশ্চয় ইমান ডাঙৰ মেচিন থাকিব। এয়া হ'ল বেহদ (অসীম)ৰ কথা। গোটেই সৃষ্টিৰ আত্মাসকলৰ জ্যোতি নুমাই গৈছে। তেওঁলোকক কাৰেণ্ট দিব লাগে। মূল কথা পিতাই বুজায়, বুদ্ধিযোগ পিতাৰ লগত লগাবা। দেহী-অভিমানী হ'বা। কিমান ডাঙৰ (শ্ৰেষ্ঠ) পিতা, গোটেই জগতৰ পতিত মনুষ্যক পাৱন কৰি তোলাতা ছুপ্ৰিম (সৰ্বোত্তম) পিতা সকলোৰে জ্যোতি জগাবলৈ আহিছে। গোটেই জগতৰ মনুষ্য মাত্ৰৰে জ্যোতি জ্বলায়। পিতা কোন হয়, কেনেকৈ জ্যোতি জ্বলায়? এয়াতো কোনেও নাজানে। তেওঁক জ্যোতি স্বৰূপ বুলিও কয় আকৌ সৰ্বব্যাপি বুলিও কৈ দিয়ে। জ্যোতি স্বৰূপক মাতে কিয়নো জ্যোতি নুমাই গৈছে। অথও জ্যোতিৰ সাক্ষাৎকাৰো হয়। শাস্ত্ৰত দেখুৱায় – অৰ্জুনে ক'লে, মই ইমান উজ্জ্বলতা সহ্য কৰিব নোৱাৰোঁ। বহুত কাৰেণ্ট আছে। গতিকে, এই কথাবোৰ এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা। সকলোকে বুজাবও এইটোৱে লাগে যে তোমালোক হৈছা আত্মা। আত্মাসকল ওপৰৰপৰা ইয়ালৈ আহে। প্ৰথমতে আত্মা পবিত্ৰ হৈ থাকে, আত্মাত কাৰেণ্ট থাকে। সত্যপ্ৰধান হয়। গ'ল্ডেন এজ (স্বৰ্ণিম যুগত) আত্মা পবিত্ৰ হয় আকৌ আত্মাসকল অপবিত্ৰও হ'ব লাগে। যেতিয়া অপবিত্ৰ হয় তেতিয়া গড় ফাদাৰ (ঈশ্বৰ পিতা)ক মাতে যে আহি লিবাৰেট (মুক্ত) কৰা অৰ্থাৎ দুখৰপৰা মুক্ত কৰা। লিবাৰেট কৰা আৰু পবিত্ৰ কৰি তোলা দুয়োটাৰ অৰ্থ বেলেগ বেলেগ। নিশ্চয় কাৰোবাৰ দ্বাৰা পতিত হৈছে সেইবাবে কয় – বাবা আহা, আহি লিবাৰেটো কৰা, পবিত্ৰও কৰি তোলা। ইয়াৰপৰা শান্তিধামলৈ লৈ ব'লা। শান্তিৰ বৰদান দিয়া। এতিয়া পিতাই বুজাইছে – ইয়াতে শান্তি অৱস্থাততো থাকিব নোৱাৰা। শান্তিতো শান্তিধামতহে আছে। সত্যযুগত এক ধৰ্ম, এক ৰাজ্য থাকে সেয়েহে শান্তি থাকে। কোনো উপদ্ৰৱ নাথাকে। ইয়াত মনুষ্য অশান্তিৰ বাবে বিৰক্ত হয়। এখন ঘৰতে কিমান কাজিয়া লাগি যায়। ধৰি লোৱা, স্ত্ৰী-পুৰুষৰ কাজিয়া লাগিল তেতিয়া মা, পিতা, সন্তান, ভাই-ভনী সকলোৰে বিৰক্ত হৈ যায়। অশান্তি দিওঁতা মনুষ্য য'লৈকে যাব অশান্তিয়েই বিয়পাব কিয়নো আসুৰিক স্বভাৱৰ নহয় জানো। এতিয়া তোমালোকে জানা সত্যযুগ হৈছে সুখধাম। তাত সুখ আৰু শান্তি দুয়োটা আছে। আৰু তাত (পৰমধামত)তো কেৱল শান্তি আছে, সেইখনক কোৱা হয় ছুইট ছাইলেন্স হোম (মিঠা শান্তিৰ ঘৰ)। মুক্তিধামত যাব বিচৰাসকলক কেৱল ইমানখিনিযে বুজাবলগীয়া হয় – তোমালোকে মুক্তি বিচৰা নহয় তেন্তে পিতাক স্মৰণ কৰা।

মুক্তিৰ পাচত জীৱনমুক্তি নিশ্চয় আছে। প্ৰথমতে জীৱনমুক্ত হয় তাৰ পাচত জীৱনবন্ধনত আছে, আধা আধা নহয় জানো। সত্যপ্ৰধানৰ পৰা সত্য, ৰজা, তমোলৈ নিশ্চয় আহিব লাগে। শেষৰ ফালে মিসকলে এটা বা দুটা জন্মত আহিব,

তেওঁলোকে কি সুখ-দুখৰ অনুভৱ কৰিব। তোমালোকেতো সকলো অনুভৱ কৰা। তোমালোকে জানা – ইমান জন্ম আমি সুখত থাকোঁ আকৌ ইমান জন্ম দুখত থাকোঁ। অমুক অমুক ধৰ্ম নতুন সৃষ্টিত আহিব নোৱাৰে। তেওঁলোকৰ ভূমিকাই পাচৰ ফালে, যদিও নতুন খণ্ড, তেওঁলোকৰ বাবে যেনিবা সেয়াই নতুন সৃষ্টি। যেনেকৈ বৌদ্ধসকলৰ খণ্ড, খ্ৰীষ্টানসকলৰ খণ্ড নতুন নহ'ল জানো। তেওঁলোকো সত্য, ৰজা, তমোৰ মাজেৰে পাৰ হ'ব লাগে। বৃক্ষতো এনেকুৱা নহয় জানো। লাহে লাহে বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে। প্ৰথমতে যিসকল ওলায় তেওঁলোক তলতে থাকে। দেখিছা নহয় – নতুন নতুন পাত কেনেকৈ ওলায়। সৰু সৰু সেউজীয়া পাত ওলাই থাকে পাচত ফুল ওলায়, নতুন বৃক্ষ বহুত সৰু হয়। নতুন বীজ ৰোপণ কৰা হয়, সেয়া ভালকৈ প্ৰতিপালন নকৰিলে নাশ হৈ যায়। তোমালোকেও ভালকৈ প্ৰতিপালন নকৰিলে তেতিয়া নাশ হৈ যায়। পিতা আহি মনুষ্যৰপৰা দেৱতা কৰি গঢ়ি তোলে আকৌ তাৰ মাজত ক্ৰমানুসৰি হয়। ৰাজধানী স্থাপন নহয় জানো। বহুত ফেইল (অকৃতকাৰ্য) হৈ যায়।

সন্তানসকলৰ যেনেকুৱা অৱস্থা, তেনেকুৱা স্নেহ পিতাৰপৰা লাভ কৰে। বহুত সন্তানক বাহিৰৰ পৰাও স্নেহ কৰিবলগীয়া হয়। কোনো কোনোৱে লিখে – বাবা, মই ফেইল হৈ গলোঁ। পতিত হৈ গলোঁ। এতিয়া তেওঁলোকক কোনে হাত লগাব! তেওঁলোকে পিতাৰ অন্তৰত অধিষ্ঠিত হ'ব নোৱাৰে। পবিত্ৰসকলকহে পিতাই উত্তৰাধিকাৰ দিব পাৰে। প্ৰথমতে এজন এজনক পূৰ্বা বা-বাতৰি সুধি খতিয়ন লয়। যেনেকুৱা অৱস্থা তেনেকুৱা স্নেহ। হয়তো বাহিৰৰপৰা স্নেহ কৰিব, ভিতৰি জানে যে এওঁতো একেবাৰেই মূৰ্খ, ছাৰ্ভিচ (সেৱা) কৰিব নোৱাৰে। থিয়ালতো থাকে নহয় জানো। অস্তানকালতো যদি সন্তান ভাল উপাৰ্জন কৰোঁতা হয় তেতিয়া পিতায়ে বহুত স্নেহেৰে লগ কৰিব। কোনোবা বেছি উপাৰ্জন কৰোঁতা নহ'লে তেতিয়া পিতাৰো ইমান স্নেহ নাথাকে। ইয়াতো এনেকুৱা। সন্তানসকলে বাহিৰতো ছাৰ্ভিচ কৰে নহয় জানো। যি ধৰ্মাৱলম্বীৰে নহওক, তেওঁলোকক বুজাব লাগে। পিতাক লিবাৰেটৰ (মুক্তিদাতা) বুলি কোৱা নহয় জানো। লিবাৰেটৰ আৰু গাইড কোন হয়, তেওঁৰ পৰিচয় দিব লাগে। ছুপ্ৰিম গড্ ফাদাৰ আহে সকলোকে লিবাৰেট কৰে। পিতাই কয় – তোমালোক কিমান পতিত হৈ গৈছা। পিউৰিটি (পবিত্ৰতা) নাই। এতিয়া মোক স্মৰণ কৰা। পিতাতো এভাৰ পিয়ৰ (চিৰ পবিত্ৰ) হয়। বাকী সকলোৱে পবিত্ৰৰ পৰা অপবিত্ৰ নিশ্চয় হয়। পুনৰ্জন্ম লৈ লৈ অৱনমিত হৈ আহে। এই সময়ত সকলোৱে পতিত, সেইবাবে পিতাই ৰায় দিয়ে – সন্তানসকল, তোমালোকে মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া পাৱন হৈ যাব। এতিয়া মৃত্যুতো সন্মুখত হাজিৰ। পুৰণি সৃষ্টিৰ এতিয়া অন্ত হ'ব। মায়াৰ কিমান পাম্প কিমান, সেইবাবে মনুষ্যই ভাবে – এয়াতো স্বৰ্গ হয়। এৰোপ্লেন, বিজুলী আদি কি কি আছে, এই সকলোবোৰ হৈছে মায়াৰ পাম্প। এয়া এতিয়া নাশ হ'ব। তাৰ পাচত স্বৰ্গৰ স্থাপনা হৈ যাব। এই বিজুলী আদি সকলো স্বৰ্গততো থাকে। এতিয়া এই সকলোবোৰ স্বৰ্গলৈ কেনেকৈ আহিব। নিশ্চয় সেই কৌশল জনাসকলক নালাগিব জানো। তোমালোকৰ ওচৰলৈ বহুত ভাল ভাল কাৰিকৰ লোকে আহিব। তেওঁলোকে ৰাজত্বতো কৰিব নোৱাৰে, তথাপি তোমালোকৰ প্ৰজা হিচাপে আহি যাব। ইঞ্জিনিয়াৰিং (অভিযান্ত্ৰিক) আদিৰ জ্ঞান থকা ভাল ভাল কাৰিকৰ আহিব। এই সকলো ফেছন (আদৰ-কায়দা) বাহিৰৰ বিলাতৰ পৰা আহি থাকে। সেয়েহে বাহিৰৰসকলকো তোমালোকে শিৱবাবাৰ পৰিচয় দিব লাগে। পিতাক স্মৰণ কৰা। তোমালোকেও যোগত থকাৰহে বহুত পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে, এই ক্ষেত্ৰতে মায়াৰ বহুত ধুমুহা আহে। পিতাই কেৱল কয় – মামেকম (মনে মনে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। এয়াতো ভাল কথা নহয় জানো। যীশুখ্ৰীষ্টও তেওঁৰ ৰচনা, ৰচয়িতা ছুপ্ৰিম ছ'ল (পৰম আত্মা)তো এজনেই। বাকী সকলো হ'ল ৰচনা। উত্তৰাধিকাৰ ৰচয়িতাৰ পৰাহে পোৱা যায়। এনেকুৱা যিবোৰ ভাল পইন্ট আছে সেয়া নোট কৰা (টুকি ৰখা) উচিত।

পিতাৰ মুখ্য কৰ্তব্য হ'ল – সকলোকে দুখৰপৰা লিবাৰেট কৰা। তেওঁ সুখধাম আৰু শান্তিধামৰ গেট (দ্বাৰ) খোলে। তেওঁকে কয় – হে লিবাৰেটৰ দুখৰপৰা লিবাৰেট কৰি আমাক শান্তিধাম-সুখধামলৈ লৈ ব'লা। যেতিয়া ইয়াত সুখধাম হয় তেতিয়া বাকী আত্মাসকল শান্তিধামত থাকে। হেভেন (স্বৰ্গ)ৰ গেট পিতাইহে খোলে। এখন গেট খোলে নতুন সৃষ্টিৰ, আনখন শান্তিধামৰ। এতিয়া যিসকল আত্মা অপবিত্ৰ হৈ গৈছে তেওঁলোকক পিতাই শ্ৰীমত দিয়ে – নিজকে আত্মা বুলি ভাবা, মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ পাপ খণ্ডন হ'ব। এতিয়া যিসকলে পুৰুষাৰ্থ কৰিব তেওঁলোকে আকৌ নিজৰ ধৰ্মত উচ্চ পদ পাব। পুৰুষাৰ্থ নকৰিলে কম পদ পাব। ভাল ভাল পইন্টবোৰ নোট কৰিবা তেতিয়া সময়ত কামত আহিব পাৰে। তোমালোকে ক'বা – শিৱবাবাৰ অক্যুপেচন (বৃত্তি)ৰ বিষয়ে আমি শুনাম, তেতিয়া মনুষ্যই ক'ব – এওঁলোক আকৌ কোন যিয়ে গড্ ফাদাৰ শিৱৰ অক্যুপেচনৰ বিষয়ে শুনায়। তোমালোকে ক'বা – তোমালোক আত্মা ৰূপততো সকলোৱে ব্ৰাদাৰ্ছ (ভাই ভাই) হোৱা। আকৌ প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ৰচনা ৰচে সেয়েহে ভাই-ভনী হোৱা। গড্ ফাদাৰ যাক লিবাৰেটৰ, গাইড বুলি কয়, তেওঁৰ অক্যুপেচনৰ বিষয়ে আমি আপোনালোকক শুনাম। নিশ্চয় আমাক গড্ ফাদাৰে শুনাইছে সেইবাবেতো আপোনালোকক শুনাওঁ। চন চ'জ ফাদাৰ (সন্তানে পিতাকক প্ৰত্যক্ষ কৰায়)। এয়াও বুজাব লাগে। আত্মা একেবাৰে সৰু

ষ্টাৰ (তৰা), এই দুচকুৰে আত্মাক দেখা পোৱা নাযায়। দিব্য দৃষ্টিৰ দ্বাৰা সাক্ষাৎকাৰ হ'ব পাৰে। বিন্দু হয়, দেখিলে জানো কিবা লাভ হ'ব। পিতাও এনেকুৱা বিন্দু হয়, তেওঁক ছুপ্ৰিম ছ'ল বুলি কয়। ছ'ল দেখিবলৈ একেই কিন্তু তেওঁ ছুপ্ৰিম হয়, নলেজফুল (জ্ঞানময়), ৱিছফুল (আনন্দময়), লিবাৰেটৰ আৰু গাইড হয়। তেওঁৰ বহুত মহিমা কৰিব লাগিব। নিশ্চয় পিতা আহিব তেতিয়াহেতো লগত লৈ যাব নহয় জানো। আহি ন'লেজ (জ্ঞান) দিব। পিতাইহে কয় – আত্মা ইমান সৰু, ময়ো ইমানে সৰু। ন'লেজো নিশ্চয় কাৰোবাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি দিব। আত্মাৰ কামতে আহি বহিম। মোৰ পাৱাৰ (শক্তি) আছে, অৰগেন্স (কৰ্মেন্দ্ৰিয়) পাই গলোঁ গতিকে মই মালিক হৈ গলোঁ। এই অৰগেন্সৰ দ্বাৰা বহি বুজাওঁ, এওঁক (ব্ৰহ্মাক) আডম বুলিও কোৱা হয়। আডম হ'ল প্ৰথম ব্যক্তি। মনুষ্যৰ বংশবৃক্ষ আছে নহয় জানো। এওঁ মাতা-পিতাও হয়, এওঁৰ পৰা আকৌ ৰচনা হয়, হওতে পুৰণা কিন্তু এড'প্ট কৰা (তুলি লোৱা) হৈছে, নহ'লে নো ব্ৰহ্মা ক'ৰপৰা আহিল। ব্ৰহ্মাৰ পিতাকৰ নাম কোনোবাই কোৱাচোন। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ এওলোক কাৰোবাৰ ৰচনাতো হ'ব নহয় জানো! ৰচয়িতাতো এজনে, পিতাইতো এওঁক এড'প্ট কৰিছে, এয়া যদি কোনোবা সৰু সন্তানে বহি শুনায় তেতিয়া ক'ব – এয়াতো বহুত উচ্চ জ্ঞান হয়।

মিসকল সন্তানৰ ভালকৈ ধাৰণা হয় তেওঁলোক বহুত আনন্দিত হৈ থাকিব, কেতিয়াও হামি নাইব। কোনোবাই বুজি নাপালে তেতিয়া হামিয়াই-হিকটিয়াই থাকিব। ইয়াততো তোমালোকৰ কেতিয়াও হামি অহা অনুচিত। উপাৰ্জন কৰাৰ সময়ত কেতিয়াও হামি নাই। গ্ৰাহক নাথাকিলে, ধান্দা (কাম) ঠাণ্ডা হ'লে তেতিয়া হামি আহি থাকিব। ইয়াতো ধাৰণা নহয়। কোনোৱেতো একেবাৰে বুজি নাপায় কিয়নো দেহ-অভিমান থাকে। দেহী-অভিমानी হৈ বহিব নোৱাৰিব। কিবা নহয় কিবা বাহিৰৰ কথা স্মৃতিলৈ আহি যাব। পইন্ট আদিও নোট কৰিব নোৱাৰিব। তীক্ষ্ণ বুদ্ধিৰসকলে তৎক্ষণাত নোট কৰিব – এই পইন্টতো বহুত ভাল। ষ্টুডেণ্টৰ (বিদ্যার্থীৰ) চলনো শিক্ষকে দেখা পাই নহয় জানো। চেম্বল টিচাৰ (বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন শিক্ষক)ৰ নজৰ সকলোফালে ঘূৰি থাকে সেইবাবেতো পঢ়াৰ চাৰ্টিফিকেট (প্ৰমাণপত্ৰ) দিয়ে। মেনাৰ্চ (আচৰণ)ৰ চাৰ্টিফিকেট উলিয়ায়। কিমান এৱচেণ্ট (অনুপস্থিত) থাকিল, সেয়াও উলিয়ায়। ইয়াত যদিও প্ৰেজেন্ট (উপস্থিত) থাকে কিন্তু একোৱে বুজি নাপায়, ধাৰণা নহয়। কোনোৱে কয় – বুদ্ধি ডাল (ভোদা), ধাৰণা নহয়, বাবাই কি কৰিব! এয়া তোমালোকৰ কৰ্মৰ হিচাপ-নিকাচ। পিতাইতো পুৰুষাৰ্থ একে ধৰণেই কৰায়। যদি তোমালোকৰ ভাগ্যত নাই তেনেহ'লে কি কৰিব! স্কুলতো কোনোবা পাচ, কোনোবা ফেইল হয়। এয়া হ'ল বেহদ (অসীম)ৰ পঢ়া, যি বেহদৰ পিতাই পঢ়ায়। আন ধৰ্মাৱলম্বীসকলে গীতাৰ কথা বুজি নাপাব। নেচন (দেশ) চাই বুজাবলগীয়া হয়। প্ৰথমতে উচ্চতকৈও উচ্চ পিতাৰ পৰিচয় দিবলগীয়া হয়। তেওঁ কেনেকৈ লিবাৰেটৰ, গাইড হয়! হেভেনত এই বিকাৰ নাথাকে। এই সময়ত এইখনক কোৱা হয় চয়তানৰ ৰাজ্য। পুৰণি সৃষ্টি নহয় জানো, ইয়াক গ'ল্ডেন এজ বুলি নকয়। নতুন সৃষ্টি আছিল, এতিয়া পুৰণি হৈছে। সন্তানসকলৰ যাৰ সেৱাৰ চখ আছে তেওঁলোকে পইন্ট নোট কৰা উচিত। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) পঢ়াত বহুত উপাৰ্জন হয়, সেইবাবে আনন্দেৰে উপাৰ্জন কৰিব লাগে। পঢ়াৰ সময়ত যাতে কেতিয়াও হামি আদি নাই, বুদ্ধিযোগ ইফালে-সিফালে নাযায়। পইন্টচ (মূল কথা) নোট কৰি ধাৰণা কৰি গৈ থাকিব লাগে।

(2) পবিত্ৰ হৈ পিতাৰ অন্তৰৰ স্নেহ পোৱাৰ অধিকাৰী হ'ব লাগে। ছাৰ্ভিচ (সেৱা)ত হুচিয়াৰ হ'ব লাগে, ভালকৈ উপাৰ্জন কৰিব আৰু কৰাব লাগে।

বৰদান: স্ব-কল্যাণৰ লগতে পৰৰ উপকাৰী হওঁতা মায়াজিৎ, বিজয়ী হোৱা
এতিয়ালৈ স্ব-কল্যাণত বহুত সময় গৈ আছে। এতিয়া পৰৰ উপকাৰী হোৱা। মায়াজিৎ বিজয়ী হোৱাৰ লগতে সকলো খাজনা (সম্পত্তি)ৰ বিধাতা হোৱা অৰ্থাৎ সকলো খাজনাক কামত লগোৱা। আনন্দৰ খাজনা, শান্তিৰ খাজনা, শক্তিৰ খাজনা, জ্ঞানৰ খাজনা, গুণৰ খাজনা, সহযোগ দিয়াৰ খাজনা বিলোৱা আৰু বঢ়োৱা। যেতিয়া এই সময়ত বিধাতা স্থিতিৰ অনুভৱ কৰিবা অৰ্থাৎ পৰৰ উপকাৰী হ'বা তেতিয়া অনেক জন্ম বিশ্ব ৰাজ্য অধিকাৰী হ'বগৈ।

স্লোগান: বিশ্ব কল্যাণকাৰী হ'বলৈ হ'লে সকলো দুৰ্বলতাক সদাকালৰ বাবে বিদায় দিয়া।

!! ཨྐྱམ་ སྐྱའིྒྱ !!

ॐ शान्ति!!